

да го будимъ? Заръ той не ꙗ видѣлъ моминскѣ главѣ.

— Истина така ꙗ, ты право каз'вашь.

— Вык'ать на Печенѣгы-тѣ, кои-то ся бѣхѣ събрали, притрѣгнѣ рускѣ-тѣ стражѣ. Ты обади на войскѣ-тѣ, кои-то ся приготви да забраня стѣны-тѣ. Чякахѣ само нападанѣ.

Нощь-та вече бѣше ся прѣхвѣрлила, а Печенѣзи-тѣ се ся взирахѣ въ кулѣ-тѣ. Мома упрѣла ся до стлѣбѣ-тѣ — не шявнова, а вѣтѣратъ играк съ нейно-то бѣло було.

Въ това врѣме потрѣсихѣ въ кулѣ-тѣ Райнѣ.

— Княже Святославе, рече Боянѣ ни живѣ ни мрѣтѣвѣ, вчера азъ не разбрахѣ думы-тѣ и', ты ꙗ намѣрила нѣкоѣ дупкѣ, излѣзла ꙗ отъ кулѣ-тѣ, и ꙗ отишла въ Печенѣзскѣ-тѣ ординѣ, да ся прѣдаде въ рѣцѣ-тѣ имѣ.

— Коник! съ мене юнаци! извъика Святославѣ, и съ сичкѣ-тѣ си войскѣ що му бѣше останѣла искочи изъ врата-та въ ординѣ-тѣ печенѣзскѣ, като стрѣла налѣте той на враговы-тѣ си, сичко сѣче и бие, дохожда до чадър-ать на Куря, але той бѣше останѣлъ ꙗдинѣ помежду хыляды, отрѣси отъ себе-си стрѣ-